EEN WEEKBLAD MET MICKEY EN KUIFJE

PEP

Nr. 1

4 januari 1964

Voor abonnees 35 ct.

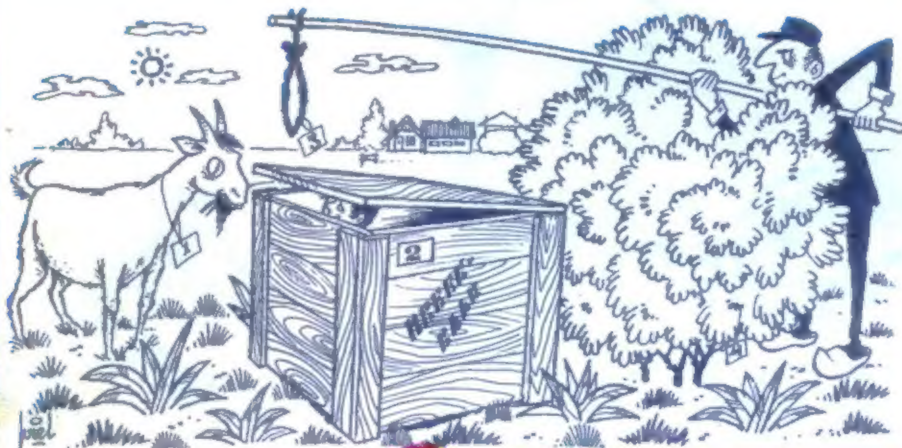
Losse nummers 45 ct.

HALLO, beste vrienden

Het is een nieuw jaar begonnen, een jaar dat beslist wel wat vervelende dingen zal brengen, maar dat ook zal zorgen voor een heleboel plezierigs. Denk alleen maar 'ns aan PEP, ons machtige blad, dat in 1964 nog weer beter zal zijn dan het in 1963 was! In dit allereerste nummer van het nieuwe jaar hebben wij Bob Spaak maar 'ns flink de ruimte gegeven om zijn beste wensen in het rond te strooien en héél voorzichtig een blikje in de toekomst werpen (pag. 16 en 17). Dan staat op pagina 10, 11 en 12 het eerste van een serie artikelen over mensen die een nogal bijzonder beroep hebben. Eén keer in de maand zul je zo'n artikel in PEP vinden. Deze week hebben wij Fokker-invlieger Moll, televisie-omroepster Elles Berger en sporttekenaar Dik Bruynesteyn jullie iets over hun beroep laten vertellen. De volgende keer zijn het misschien een clown, een cameraman en een toneelspeelster, misschien zit er ook wel een sleepbootkapitein bij, dat zul je wel zien. Mocht je zelf bepaalde wensen hebben op dit gebied, schrijf ons gerust een briefje. Als het enigszins kan, zullen wij graag aan je wens voldoen.
O ja, wij zouden het haast vergeten.... hij is er weer! Na een vrij lange afwezigheid hebben wij hem eindelijk zover kunnen krijgen dat hij ons weer een van zijn avonturen gaat vertellen: kolonel Clifton! Op pagina 18 begint het spannende verhaal CLIFTON EN DE SPIONNEN. Je ziet het, er is deze week wel weer het een en ander te beleven in PEP. Laten we jullie niet langer ophouden. Volgende week zien wij elkaar hier terug. Afgesproken?

VOOR PIENTERE PEP PUZZELAARS

Wij zijn deze keer het platteland opgegaan om voor jullie een puzzel te zoeken. Heel wat boerderijen hebben we doorzocht, pas aan de rand van de wei van boer Peen vonden we wat je op het plaatje ziet staan. Merkwaardig, hè? De bedoeling van deze puzzel is dat je de kaartjes zoekt met de cijfers 1, 2, 3 en 4 erop. Ze zitten alle vier ergens aan vast. Van die vier dingen willen wij graag de namen weten. Nu is het bijzondere van deze puzzel dat elk woord dezelfde letters heeft als het voorgaande plus één. Als je de woorden hebt, schrijf ze dan in de volgorde waarin ze genummerd zijn, op een briefkaart en stuur die vóór 9 januari naar Redactie PEP, Postbus 1444, Amsterdam. Vergeet je naam en adres niet en zet ook nog op de adreszijde: „PEP-PRIJSVRAAG Nr. 1". Veel succes, allemaal!

De oplossing van onze kerstprijs-komt in PEP nr. 3, gelijk met de namen van de prijswinnaars!

PRIJZEN

1e prijs: een horloge, 2e prijs: een fototoestel, 3e prijs: een tafeltennisspel, 4e prijs: een kruiswoordspel, 20 troostprijzen: een boek.

DE WINNAARS VAN PRIJSVRAAG Nr. 48:

1e prijs: horloge: Theo Kusters, Trichterweg 68, Treebeek; 2e prijs: fototoestel: Ria Dahlhaus, Zenostr. 20, Rotterdam-24; 3e prijs: tafeltennisspel: Kinderen Hönen, Markgravenstr. 23, Hoensbroek; 4e prijs: kruiswoordspel: Kinderen Hekkenberg, Transvaalstr. 111hs, Amsterdam-O. De winnaars van een troostprijs krijgen deze, zonder dat hun naam in Pep komt te staan, thuisgestuurd.

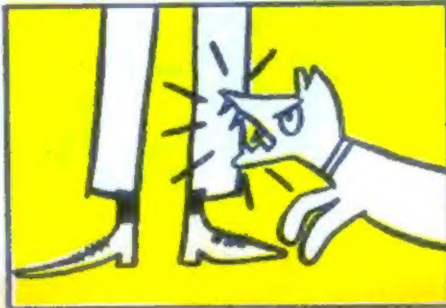
DARESSALAM (Tanganjika)

Een wolkbreuk van rinkelende munten en dwarrelende bankbiljetten kwam op een suikerplantage in de buurt van Daressalam neer. De reden van dit zeldzame „natuurverschijnsel": de piloot, die met de loonzakjes van de mensen naar de plantage onderweg was, kon wegens het slechte weer niet landen. Daarom gooide hij boven de plantage de hele boel maar naar beneden...

WASHINGTON (U.S.A.)

Zesduizend keer zijn in het afgelopen jaar Amerikaanse postboden door honden gebeten. Een uitvinder heeft zich met dit probleem beziggehouden en kwam met het voorstel alle postboden een aluminium broek te verschaffen. De postboden zijn het nog niet helemaal eens waaraan zij de voorkeur geven: een nogal ongemakkelijk zittende broek of zo nu en dan een hondebeet!

BELANGRIJKE MEDEDELING

Geen prijsverhoging van PEP

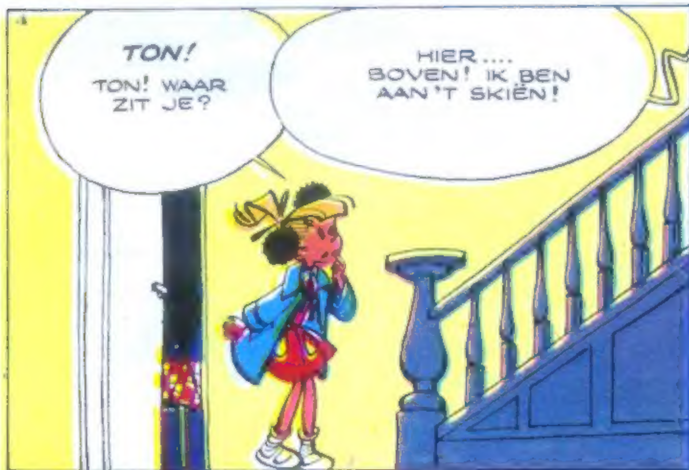
Ondanks de sterke stijging van kosten, waarvan ook de uitgevers en drukkers van tijdschriften de gevolgen ondervinden, hebben wij besloten de prijs van PEP niet te verhogen.

DE GEILLUSTREERDE PERS N.V.

Ton en Tineke

door Franquin

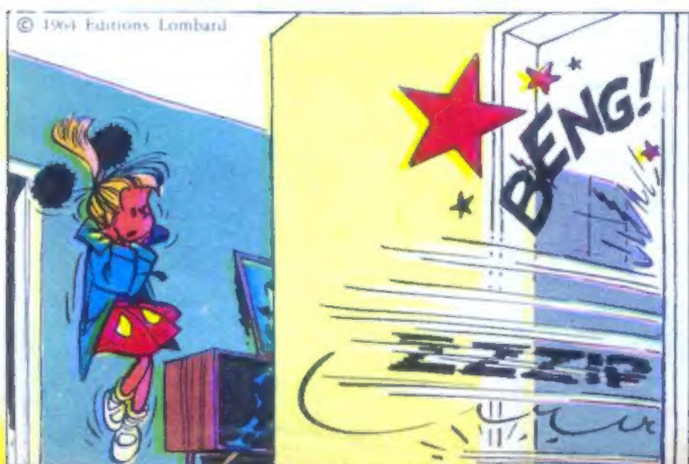

Pep in het land van BOEM-BOEM

Pep en Stef zijn met professor Bombast en de filmproducent in de binnenlanden van Australië. Pep heeft een olifant kwaadgemaakt en wordt door het dier achtervolgd . . . .

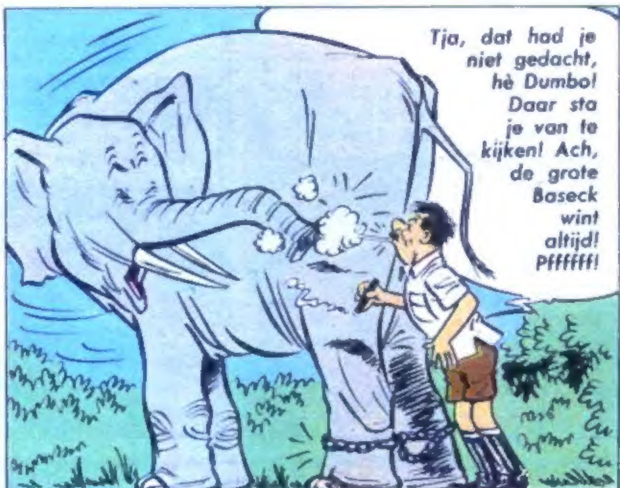

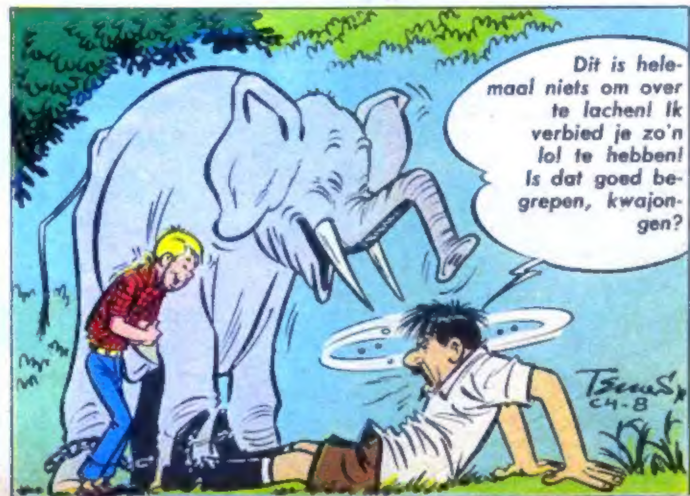

WORDT VERVOLGD

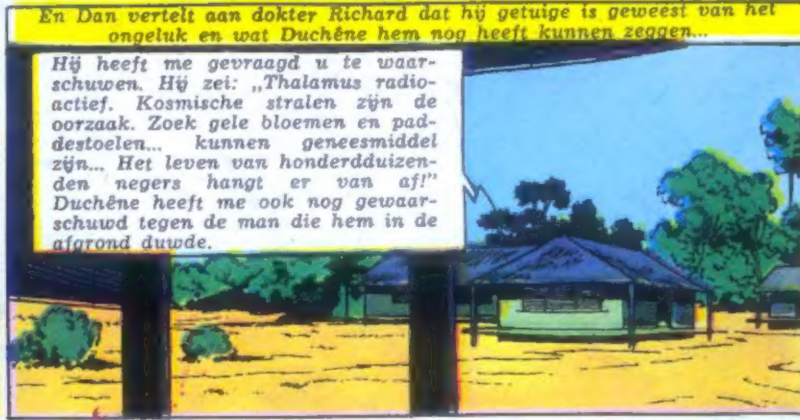

OPERATIE

U vindt het vreemd dat ik drink... Maar ik zou ù hier weleens aan het werk willen zien!

Ik ben hier alleen! Ik heb hulp gevraagd aan andere dokto-ren... ik wacht er nog steeds op!

Duchêne is met een zieke neger naar Canada gegaan om daar de oorzaak van de ziekte te ontdekken... hij zal nooit meer terugkeren en misschien had hij de oplossing gevonden!
Ja, die heeft hij gevonden.

Wat vertelt u me daar? En wie bent u eigenlijk? Ik had u toch gezegd dat ik alleen wilde zijn?
Ik begrijp best dat u uitgeput bent, maar Duchêne heeft me iets verteld voor hij stierf?

En Dan vertelt aan dokter Richard dat hij getuige is geweest van het ongeluk en wat Duchêne hem nog heeft kunnen zeggen...
Hij heeft me gevraagd u te waarschuwen. Hij zei: „Thalamus radioactief. Kosmische stralen zijn de oorzaak. Zoek gele bloemen en paddestoelen... kunnen geneesmiddel zijn... Het leven van honderdduizenden negers hangt er van af!" Duchêne heeft me ook nog gewaarschuwd tegen de man die hem in de afgrond duwde.

De thalamus... een deel van de hersenen... Duchêne zei altijd al dat bepaalde eigenschappen van de atmosfeer een noodlottige invloed uitoefenen op de hersenen van inboorlingen!

Maar waarom zouden de kosmische stralen boven bepaalde streken van het oerwoud wèl een gevaarlijke uitwerking hebben en boven de kust of boven andere landen niet?

Vreemd. Alleen een commissie van onderzoek zal dit kunnen ophelderen. Of zou hier een radioactieve regen vallen?

Met die rode sneeuw was ook iets aan de hand! Zou die hier nooit gevallen zijn?

Dokter, heeft u nooit iets vreemds in de lucht gezien?
In de lucht? Nee... niets gezien, behalve kometen en groene schitteringen dan... maar er is wel iets anders...

Wat dan, dokter?
!

Ik zal het u laten zien. Het is iets heel bijzonders. Komt u maar mee!

Kijk!
?

JUPITER !

Een geheimzinnige ziekte is onder de negers in Liberia uitgebroken. Een bende smokkelaars schijnt er de hand in te hebben. Dan Cooper is naar Liberia gekomen nadat hij de laatste woorden had opgevangen van dokter Richards assistent....

WAT EEN GROOT INSEKT!

Een van mijn verplegers heeft het meegebracht. Sommige zieken beweren dat zij zijn aangevallen door nog grotere insekten!

En u denkt dat deze insekten zo groot werden onder invloed van radio-actieve stralen?

Na wat u net vertelde, twijfel ik er niet aan!

Maar dat is verselijk! We zouden...

!

Hé! Deze gummizak ziet er net zo uit als de zak die ik in Canada heb gevonden!

Vlug doet Dan de zak open... hij is gevuld met poeder...

Stel je daar zoveel belang in?

Buitengewoon veel, dokter! Waar komt die zak vandaan?

Hij ligt hier al een paar maanden. Een neger heeft me die zak gegeven. Hij had hem bij het wrak van 'n vliegtuig gevonden. Ik ben er naar toe gegaan, maar er waren geen overlevenden. Volgens mij lag dat wrak daar al een paar weken.

En dat poeder, dokter? Bent u erachter gekomen wat het precies is?

Ik heb het ontleed... het is borium!

Borium? Daar wordt brandstof voor raketten van gemaakt! Als je het in brand steekt, slaat er een groene vlam uit.

En wat wilt u daarmee zeggen?

Dit borium wordt van Liberia naar Canada gesmokkeld. Daar wordt 't als brandstof voor intercontinentale raketten gebruikt en die raketten worden afgeschoten naar Liberia, waar ze op grote hoogte boven het oerwoud ontploffen!

Daardoor komt een geheimzinnige stof vrij, die een gevaarlijke invloed op kosmische stralen schijnt te hebben.

Dat is ontzettend! Dan worden de inboorlingen in het oerwoud dus als proefkonijnen gebruikt. Maar wie zou zulke proeven dùrven nemen?
Daar komen we wel achter! De groene schitteringen die u zag, werden veroorzaakt door verbranding van borium!

Het vliegtuig vervoerde borium... Ik wil naar dat wrak! Misschien brengt daar iets ons op 't spoor van de schurken!

Het is waarschijnlijk een machtige bende, die voor niets terugschrikt. Ik word al verdacht... praat hier met niemand over en laat me alleen mijn gang gaan! Uw leven kan hierbij op 't spel komen te staan...

Louis!
Bwana!

Haal alle alcoholflessen die je in mijn huis vindt, en gooi ze in de rivier!
Ja, bwana!

!
Cooper, nu gaan we samen de zaak ophelderen!

Dan laat Piet achter onder de hoede van Smith en gaat met dokter Richard naar de plaats waar het wrak ligt...

Na een korte vlucht boven het oerwoud bereikt de Blauwe Driehoek de plaats waar het onderzoek begint...
Ik ga vericaal landen, dokter! Houd u goed vast!
In orde!

Hier is het. Waarschijnlijk heeft het oerwoud de sporen al uitgewist.

Ja, het vuur heeft de helft van het werk gedaan. Het richtingsroer ontbreekt!
Het ligt misschien in het water!

Dan ga ik daar eens kijken, want het kenteken van de luchtvaartmaatschappij moet in ieder geval op het richtingsroer staan!

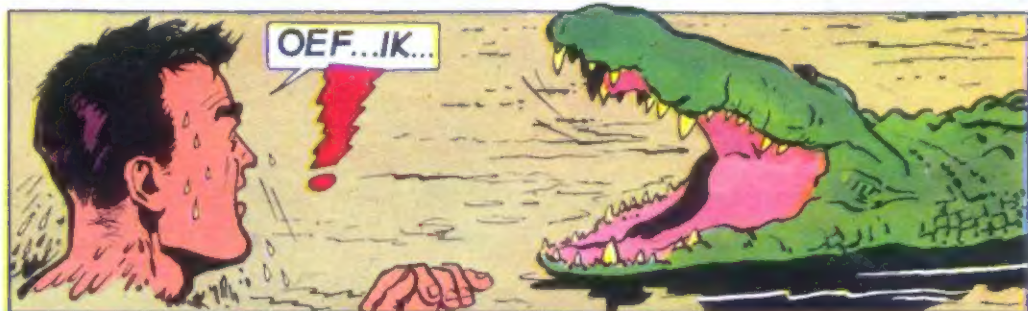

WORDT VERVOLGD

De Starfighter, een van de toestellen die bij Fokker moeten worden ingevlogen.

HET BEROEP DAT ZIJ KOZEN

Er zijn beroepen die voor elke jongen en elk meisje altijd wel iets opwindends zullen hebben. Welke jongen heeft er nooit van gedroomd testpiloot te worden of autocoureur, welk meisje zou niet graag televisie-omroepster zijn of .... waarom niet filmster? Wij zijn naar een aantal mensen gegaan die met zo'n beroep hun brood verdienen. Deze week zijn de eerste drie van hen aan het woord over .....

DE INVLIEGER

EEN grauwe mistdeken ligt over Schiphol. De vage, kille schimmen van enkele Starfighters zijn nog net te onderscheiden vanuit het behaaglijk warme bureau, waarin de chef-invlieger van Fokker een vrij groot deel van zijn tijd moet doorbrengen.

Er staat een bordje vóór hem met zijn naam erop: A. P. Moll. Hijzelf is in gesprek met een van de invliegers. Er staan een paar Starfighters klaar die nog getest moeten worden, maar eerst zal de mist moeten verdwijnen. De meteo heeft zon beloofd voor die middag en als de zon die belofte gaat waarmaken, zit iedereen straks in de lucht. Even later heeft hij het zich gemakkelijk gemaakt achter zijn schrijftafel. Hij kijkt een beetje verrast. „Waarom ik invlieger geworden ben, of testpiloot zoals het zo vaak genoemd wordt? Ja, geef daar nou 'ns antwoord op... Natuurlijk, vliegen is fijn, maar het kan wel 'ns een beetje saai worden als je steeds maar weer in een zelfde soort toestel kruipt en steeds maar weer dezelfde dingen moet doen. Als invlieger krijg je met telkens andere, nieuwe vliegtuigen te maken. Niet alléén. Toen ik een jaar of wat geleden stond te praten met Gerben Sonderman, indertijd de chef-invlieger van Fokker, en ik hem liet merken dat ik ook wel wat voor dat beroep voelde, zei hij dat het bar en bar eentonig kon zijn. Dat is het ook. Wij hebben eigenlijk drie taken. Vrij veel tijd gaat er zitten in testvluchten met produktievliegtuigen zoals bij ons de Starfighter en nu ook de Friendship. Met elk toestel dat uit de fabriek komt, vliegen wij een uur of zes. Dat is bepaald niet meer opwindend. Dan heb je de demonstratievluchten die over de hele wereld gehouden worden. Dat is bijvoorbeeld gebeurd met de Friendship. Je vliegt ergens naar toe, naar Japan of naar Amerika of noem maar op, en je draait er een vast programma af. Na een paar keer is dat ook al niet meer iets om grote stukken over in de krant te schrijven. Onze derde taak is het testen van prototypen en de meeste mensen denken dat dit alléén het werk is van invliegers. Dat is dus niet zo. Wel is dit het meest opwindende. Vóór het zover is dat een prototype startklaar op de baan staat, zijn wij er al jaren mee bezig geweest. Wij hebben besprekingen gehad over de verschillende instrumenten, over de besturing, wij hebben gezegd hoe de cockpit-indeling moest worden — natuurlijk in overleg met het constructiebureau. Als we voor de eerste keer in zo'n toestel kruipen, weten we er al aardig wat van. Dan krijg je de testvluchten. De allereerste is een heel simpel vluchtje. Je probeert echt niet meteen hoe steil het toestel kan duiken zonder dat de vleugels eraf scheuren. Pas veel later ga je kijken waar de grenzen liggen waar je het vliegtuig echt wel binnen

Sjoerd Wolters krijgt hier van chef-invlieger Moll te horen wat voor die middag op het programma staat... àls er gevlogen wordt!

HET MEISJE OP HET SCHERM

JE weet dat iedereen naar je kijkt," zegt televisie-omroepster Elles Berger, „en dat is in het begin echt wel eng. Ik heb toen ook wel 'ns bij mezelf gedacht: ik hou ermee op, ik word er gek van! Maar daar ben je gauw overheen. Natuurlijk, je zit telkens weer in spanning, maar wij komen ook maar een keer of vier per maand voor de camera en dan blijft het altijd wel iets houden van: „een eerste keer". Ik geloof trouwens dat je die spanning gewoon nodigt hebt. Moet je Ko van Dijk vóór een uitzending door de studio zien ijsberen en moet je zien hoe gespannen een beroepsvoetballer het veld opkomt. Juist dàn kun je iets heel goeds van ze verwachten."

Elles Berger weet wel het een en ander van voetbal en voetballers af. Toen zij nog op de MMS zat, de Middelbare meisjesschool, klonk haar stem al elke zondag door de luidsprekers van het Amsterdams Olympisch Stadion. Zij riep mededelingen om, maakte de opstellingen van de elftallen bekend en genoot van de wedstrijden. Nog elke zondag is zij er achter de microfoon te vinden, die haar zo langzamerhand wel vertrouwd geworden is. Bij modeshows kun je haar vinden, waar zij de modellen aankondigt en er iets over vertelt. Bij de radio heeft ze meegewerkt aan verschillende programma's, vorig seizoen bijvoorbeeld aan Jazz-Magazine van Michiel de Ruyter. Zij heeft de tekst gesproken bij enkele reclamefilmpjes. Ze leest veel en als ze even de kans krijgt, loopt ze veilingen af. Eén keer is zij thuisgekomen met een schemerlamp van drie dubbeltjes, die ze waarschijnlijk nooit zal gebruiken, maar voor zo'n prijs kon ze hem niet laten lopen..

„Leuke dingen die ik ooit heb meegemaakt?" vraagt Elles Berger. „Och, alles is tegenwoordig zo goed geregeld, dat er haast nooit iets mis gaat. Niet dat het zo verschrikkelijk leuk is àls er 'ns iets verkeerd loopt, maar vaak krijg je dan toch wel situaties waar je achteraf om kunt lachen. Wacht 'ns, dit is toch wel grappig. Een tijdje geleden is er in Eindhoven een kleurentelevisie-uitzending geweest voor een aantal geleerden. Het was een programma van Pierre Jansen, Kunstgrepen, met Leen Timp als regisseur. Er waren nogal wat buitenlanders bij die geleerden en voor hen bracht Pierre Jansen zijn Kunstgrepen ook in het Engels. Na afloop werd hij van alle kanten bestookt met vragen en opmerkingen over het programma. Zij waren er gekomen om de technische kant van een uitzending in kleur te bekijken, maar hij had ze zo meegesleept dat ze de techniek haast vergaten voor zijn kunst!

Ik moest er een welkomstwoord uitspreken en het programma aankondigen. Ik heb ervan genoten!"

Als zij 's avonds een uitzending heeft, gebeurt het een enkele keer dat zij de middag daarvoor al naar de studio gaat om de repetities te zien. Haar tekst heeft zij toegestuurd gekregen van de regisseur. Om half zes begint zij zich te schminken. Zo tegen zessen wordt zij op haar stoel gezet en gaan de technici „een plaatje maken", wat dan inhoudt dat zij met lampen sjouwen en druk met termen gooien waar nauwelijks iets van te begrijpen is, zoals: nog een spotje hier! en heb jij daar nog een half K.W.'tje?, terwijl er een stuk of wat mensen doorheen lopen en weer andere aanwijzingen geven. Na een dik half uur zit dat er meestal wel op en volgt de repetitie, waarbij de regisseur soms een klemtoon wat anders wil hebben of denkt dat een bepaald woord wat meer benadrukt moet worden. De tijdsduur van elke aankondiging wordt opgenomen en dan is er nog net genoeg tijd voor een kopje koffie. Om half acht begint de uitzending en daarmee haar eigenlijke werk.

„Ik vind het echt fijn werk," zegt Elles Berger.

„Ik probeer de mensen het gevoel te geven dat ik tegenover ze in hun kamer zit en tegen hen zit te praten. Dat is helemaal niet gemakkelijk, maar lùkt het, dan kom je 's avonds echt voldaan thuis!"

---

moet houden. Met zo'n nieuw toestel ben je een tijd bezig, meestal tussen de 500 en 1000 vlieguren."

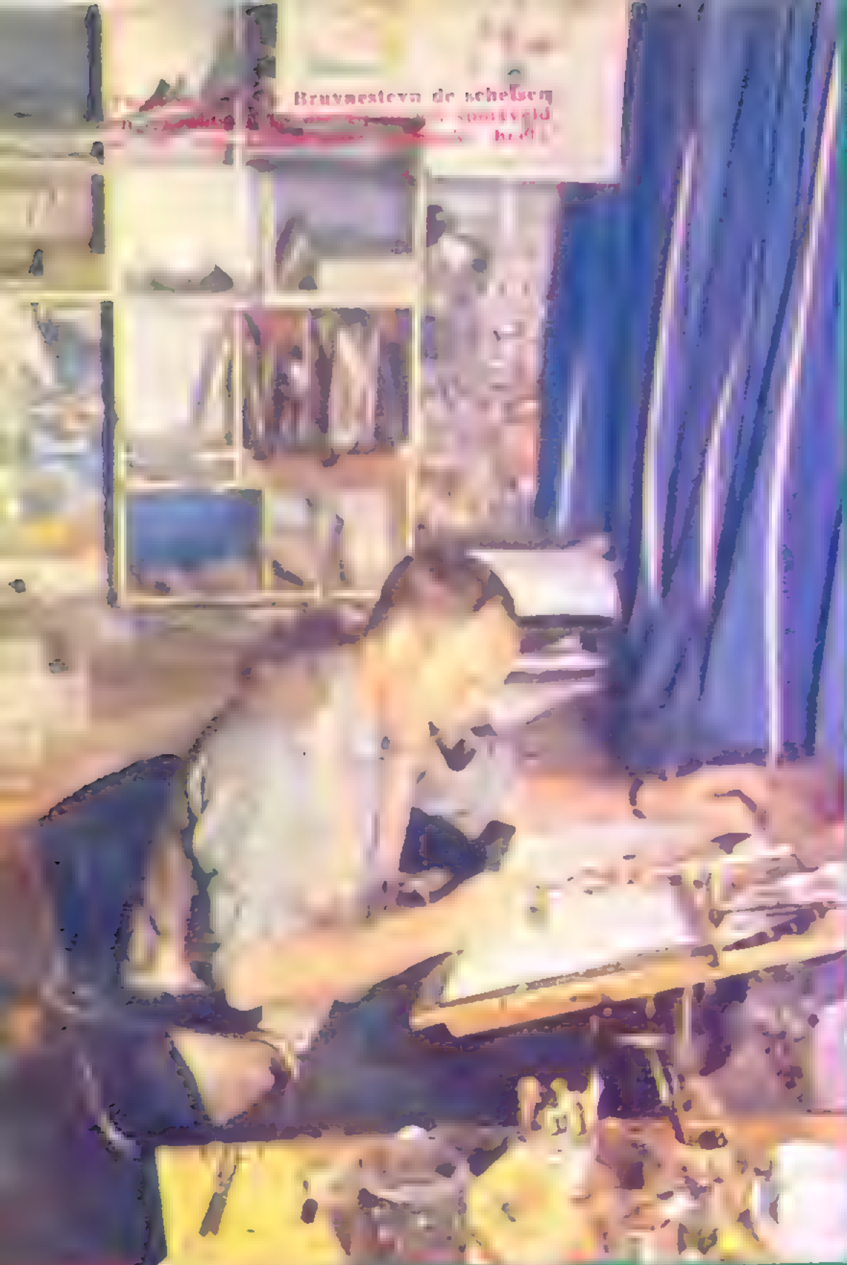
Hij kijkt naar buiten, waar de mist nog steeds als een klam gordijn op de banen hangt. Het is nauwelijks te geloven dat het over enkele uren een stralende, heldere winterdag kan zijn. „Wat voor eisen wij stellen aan iemand die bij ons invlieger wil worden? Ook al zo'n moeilijke vraag! Kijk, een behoorlijke mate van vlieggevoel moet natuurlijk aanwezig zijn. Een technische achtergrond of tenminste de nodige interesse voor techniek is heel belangrijk, omdat je nogal 'ns wat te maken hebt met de mensen van het constructiebureau; en dan moet je toch minstens hun taal kunnen verstaan. De vooropleiding, ja, HBS-b en dan een vliegervaring van zo'n 1500 uur, waarvan een paar honderd uur op een straalvliegtuig, wat dus inhoudt dat wij nieuwe invliegers meestal uit de luchtmacht halen. Neem een Starfighter, 'n eenpersoonstoestel. De invlieger gaat meteen in z'n eentje met het vliegtuig de lucht in. Hij móet dus wel de nodige ervaring op straaljagers hebben, anders kunnen wij hem alleen maar op schroefvliegtuigen zetten. Branieschoppers, van die héél flinke knapen, kunnen wij niet gebruiken.

Vergeet niet dat een invlieger een verantwoordelijke taak heeft en dat hij telkens weer iets in z'n handen gedrukt krijgt dat een waarde heeft van meerdere miljoenen guldens!

Als wij er een nieuwe vlieger bijkrijgen, komt hij eerst op de produktietoestellen. Na een jaar gaat hij naar Engeland, naar de Test Pilot School, waar hij een gedegen opleiding krijgt op allerlei soorten vliegtuigen. Pas daarna kan hij zichzelf echt invlieger noemen." Hij lacht. „Het grappige is dat ik zèlf die cursus nooit gevolgd heb..." Buiten is de zon nu bezig het misttapijt op te rollen.

De banen verschijnen glinsterend tussen het gras.

Chef-invlieger Moll kijkt ernaar. „U zult ons vanmiddag wel horen," zegt hij. „Als je een Starfighter test, moet je nu eenmaal door de geluidsmuur heen. Het heeft geen zin om het hele programma af te werken met een snelheid van beneden de 1000 km per uur. "

… Bruynesteyn de schetsen … sportveld … heeft.

DE SPORTTEKENAAR

OP de groene grasmat van het Olympisch Stadion in Amsterdam wordt het laatste bedrijf opgevoerd van het opwindende toneelstuk „Europa Cup 1962" met in de hoofdrollen het prachtige maar zo langzamerhand vermoeide elftal van Real Madrid en de elf vurige balgoochelaars van Benfica. Langs de lijn zit op een bierkistje een verkleumde figuur met een schetsboek op zijn knieën en het zweet in zijn handen. Zijn taak is het, ervoor te zorgen dat tijdens de rust op duizenden beeldbuizen tekeningen te zien zijn die de hoogtepunten uit de eerste helft weergeven. Bij elke andere wedstrijd kan hij rekenen op de medewerking van het publiek. Begint dat te loeien, dan weet hij dat er gekeken moet worden. In deze wedstrijd ligt het tempo zo hoog, dat het geloei pas komt als alles al voorbij is. Wanneer hij erop wacht, ziet hij alleen maar een groepje spelers naar de middenstip lopen. Hij weet dat er weer een doelpunt is bijgekomen, want ze lopen elkaar uitbundig om de nek te vallen, maar wie van die zes knapen heeft het bruine monster het net ingejaagd?'

Hij kijkt wie de meeste klappen krijgt. Gento? Puskas? Di Stefano? Nee, het is vast Puskas weer. Tussen alle bedrijven door komen er jongetjes bij hem staan. Een grote agent jaagt ze weg. De lucht wordt steeds grauwer. De wind doet alle mogelijke moeite de losse vellen met tekeningen uit z'n handen te krijgen. Deze verkleumde figuur was Dik Bruynesteyn en hij zal de wedstrijd van die middag zijn leven lang niet vergeten. Hij is er nog trots op dat tijdens de rust inderdaad alle hoogtepunten uit de eerste helft (er werden liefst vijf doelpunten gemaakt!) op het televisiescherm kwamen. Hij kreeg toen ook verschillende brieven van mensen die er enthousiast over waren. Het was een succes. Zo'n succes, dat een jongetje hem vroeg of hij niet „even" het elftal van Benfica voor hem kon tekenen en graag ook het elftal van Real. Hij krijgt meer van dit soort brieven. Hij zou het graag doen, maar dat „even" is voor hem soms een hele dag, en hij vindt dat een week toch al zo weinig dagen heeft.

Dik Bruynesteyn heeft vroeger niet overdreven veel getekend. Hij was niet zo'n joch dat zelfs het behang in de huiskamer of het ontbijtlaken op tafel volkrabbelde met poppetjes. Hij heeft ooit 'ns veertien dagen op een kunstnijverheidsschool gezeten, toen had hij er genoeg van en zocht een baan. Hij tekende er wat bij, maar op een gegeven moment was dat zoveel geworden, dat hij de baan er eenvoudig voor moest opgeven. Er zijn niet veel beroemde of zelfs maar bekende sportsterren, die hij nooit 'ns getekend heeft. Soms was dat op een sportveld, soms in een kleedkamer of in een hotel. Soms was dat in Amsterdam of in Rotterdam, maar het kan ook best in Melbourne of in Boedapest of in Moskou gebeurd zijn, waar hij dan de schetsen maakte die thuis worden uitgewerkt. Zijn tekeningen zien er uit alsof ze met een paar halen op het papier gebracht zijn, maar bij hem thuis ligt een map met vellen tekenpapier, waarop 157 keer de Duitse hardloper Armin Hary staat. Pas de honderdachtenvijftigste Hary vond hij goed genoeg om geplaatst te worden. Hij tekent niet alleen maar een gezicht dat goed lijkt. Het lichaam en de houding zijn voor hem haast nog belangrijker. Neem nu 'ns Peter Post. Deze wielrenner heeft een heel andere zit dan bijvoorbeeld Rik van Looy. Alleen daaraan kun je hem op een vrij grote afstand al herkennen.

Iedereen heeft zijn eigen houding, zijn eigen stijl, die de karikatuurtekenaar wel moet gebruiken om tot een zo goed mogelijk gelijkend portret te komen.

Het is een fijn beroep, zegt Dik Bruynesteyn, en als er soms PEP'ers zijn die iets voor dat beroep voelen, laat ze dan tekenen, veel tekenen. En laat ze vooral niet te gauw tevreden zijn met wát ze getekend hebben.

ZORRO

Senor Verdugo probeert geld bijeen te krijgen om er in Spanje voedsel mee te kopen voor de armen. Onderweg naar hem zijn de afgevaardigden van enkele steden overvallen en beroofd. 'n Zelfde lot dreigen de afgevaardigden van Los Angeles te ondergaan, Garcia en één van zijn lansiers. Zorro probeert ze nog tegen te houden, maar komt net te laat....

DAT IS ZORRO! HIJ WAS HET DUS TOCH! HIJ WIL ME IETS ZEGGEN.....

ZORRO PROBEERT GARCIA DUIDELIJK TE MAKEN DAT HIJ DE BEWAKER MET ZIJN SCHOP AAN MOET VALLEN.....
MAAR IK HEB GEEN ZWAARD!
WAT?!

GARCIA BESEFT DAT ALLES VERKEERD DREIGT TE GAAN.....
IK BEDOEL... EH..... IN HET LEGER GROEVEN WE NOOIT MET SCHOPPEN! DAAR GEBRUIKTEN WE ZWAARDEN VOOR!!
JE DENKT TOCH NIET DAT IK GETIKT BEN? JE WILDE DAT IK ME OM ZOU KEREN, ZODAT JIJ ME MET DE SCHOP ZOU KUNNEN AANVALLEN!

DE SCHOP! NATUURLIJK. DAT PROBEERDE ZORRO ME DUIDELIJK TE MAKEN!

WAAROM KIJK JE NAAR IETS ACHTER ME? EEN OUD TRUUKJE! DAAR TRAP IK NIET IN!

MAAR OUDE TRUUKJES DOEN HET VAAK NOG GOED! MAG IK DEZE MAN EVEN KNEVELEN?
VLUG, GARCIA! WAAR IS HET GELD?
KLUNG!

IN DE HUT!
KORPORAAL REYES, U BENT GEWOND! HAAL UW PAARD EN GA HIER VANDAAN! GARCIA EN IK ZULLEN DIT SAMEN OPKNAPPEN!

MAAR ALS ZIJ NAAR DE VOORKANT VAN DE HUT LOPEN......
ACHTERUIT! DAAR KOMT SEÑOR VERDUGO AAN! OF HIJ NOU EEN OORLOGSWOND HEEFT OF NIET, HIJ HEEFT MET DIT ZAAKJE TE MAKEN!

VERDUGO? WIE IS DAT?
ALS IK ME NIET VERGIS IS HIJ DE LEIDER VAN DE BENDE! WE ZULLEN EVEN LUISTEREN BIJ HET RAAM, VOOR WE HEN OVERMEESTEREN!

ALS ZORRO LUISTERT, IS HIJ HEEL VERRAST......
PABLO! WAT DOE JIJ HIER?
HET TREFT ONGELUKKIG DAT U HIER GEKOMEN BENT, SEÑOR. NU ZULT U OOK GEDOOD MOETEN WORDEN!

DUS JIJ BENT DE VERRADER! EN CASTILLO ZIT OOK IN HET COMPLOT!
HET HEEFT EEN TIJD GEDUURD VOOR U DAAR ACHTER BENT GEKOMEN, SEÑOR!

NIET IK, MAAR JULLIE ZULLEN GEDOOD WORDEN! IK BEN NOG NIET TE OUD OM TE VECHTEN! JULLIE ZULLEN BUIGEN VOOR HET ZWAARD VAN VERDUGO!
SCHIET HEM NEER, CASTILLO!

KREKS!
MISSCHIEN IS TWEE TEGEN TWEE EERLIJKER!

KLENG!

MET ÉÉN ARM IN EEN DRAAGVERBAND IS VERDUGO VOOR DE BANDIETENLEIDER GEEN PARTIJ.....
IK ZAL U LATEN ZIEN WIE GEDOOD WORDT, SEÑOR!
KLENG

MISSCHIEN BEN JE NIET ZO DAPPER ALS JE TEGENOVER IEMAND KOMT TE STAAN, DIE BEIDE ARMEN KAN GEBRUIKEN!
GA TEGEN DE MUUR STAAN, CASTILLO!

ALS GARCIA DE HUT BINNENKOMT...
GARCIA JE KUNT HET NU WEL OVERNEMEN! EN VERGEET DE TWEE BEWAKERS NIET, DIE BUITEN GEKNEVELD LIGGEN! DON DIEGO ZAL OP JE WACHTEN IN MONTEREY!

JE BENT EEN HELD, GARCIA! JIJ HEBT DE BANDIETENBENDE OPGEROLD. ER ZULLEN GEEN KOERIERS MEER BEROOFD WORDEN!
HEB IK DAT GEDAAN? GEWELDIG!

HET IS HEEL EENVOUDIG, SERGEANT! IK WILDE EEN MAN IN DIENST NEMEN DIE U EN DE ANDERE KOERIERS ZOU BESCHERMEN!
IK.... IK BEGRIJP HET NOG NIET HELEMAAL!

IK NAM CASTILLO AAN OMDAT MIJN BEDIENDE, PABLO, HEM HAD AANBEVOLEN!

IK KWAM HIER KIJKEN OF CASTILLO ZIJN TAAK GOED UITVOERDE...... HIJ MOEST U OPZOEKEN EN DAN U BEGELEIDEN!
MAAR HOE WIST U DAN DAT IK HIERLANGS MOEST KOMEN!

DAT HEEFT DON DIEGO ME VERTELD!
SJONGE, WAT IS DON DIEGO TOCH EEN UITGEKOOKTE VENT! HIJ WIST DAT KORPORAAL REYES EN IK LANGS DE HERBERG ZOUDEN RIJDEN!

WE ZIJN ZORRO [redacted] EEN HOOP DANK VERSCHULDIGD! HIJ EN [redacted] HET LEVEN GERED EN HET GELD IN VEILIGHEID GEBRACHT! JAMMER DAT DIE TWEE MANNEN ELKAAR NOOIT KUNNEN ONTMOETEN!

EEN OLYMPISCH JAAR

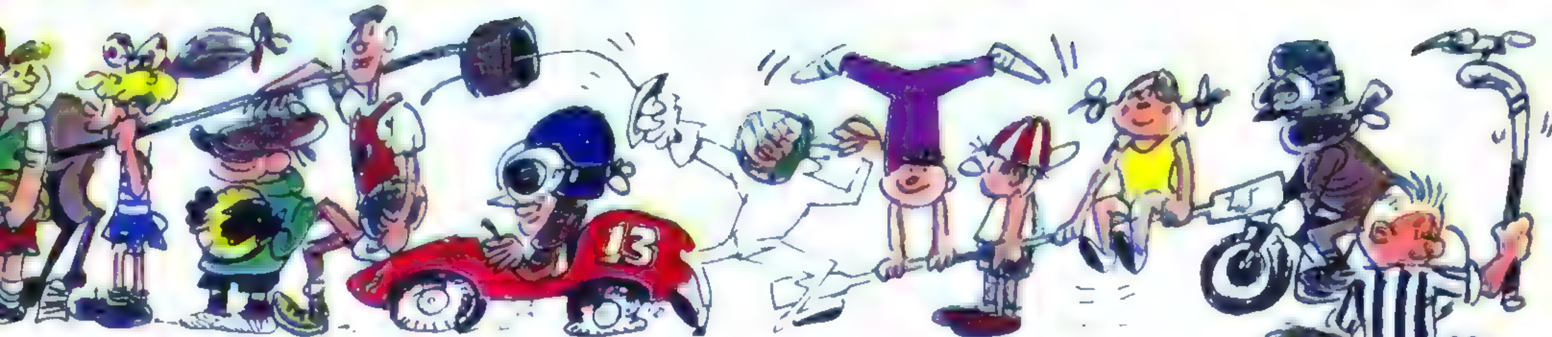
..álles wet

Wanneer je, in het begin van een nieuw jaar, iemand ontmoet die je kent, dan zeg je: „Gelukkig nieuwjaar". Of, wat deftiger: „Ik wens u een in alle opzichten gelukkig en voorspoedig nieuwjaar." Er is nog een derde mogelijkheid. Mensen die al dat handjesdrukken en al die heilwensen afgezaagd vinden, menen te kunnen volstaan met: „Nou eh, je weet wat ik zeggen wil, hè?" Maar, dat vind ik verdacht, want weet je veel wat ze precies zouden willen zeggen? Nee, nu ik jullie voor 't eerst in 1964 ontmoet, houd ik 't toch maar liever op: Ik wens jullie een móórdjaar, met niet méér onvoldoenden op je diverse rapporten dan ze bij je thuis verdragen kunnen. Da's heel voorzichtig uitgedrukt, niet?

Nou ligt er een nog vrijwel compleet jaar klaar, waarin op sportgebied ongelooflijk veel gebeuren gaat. Dat heb je meestal in een Olympisch jaar, waarvan een aantal Nederlandse sportmensen al een voorproefje heeft gehad bij de voor-Olympische wedstrijden in Tokio, in oktober. 'n Enorme stad, dat Tokio, een gewriemel van mensen en voertuigen, een overstelpende drukte, waarin geen systeem te ontdekken is, maar 't is er natuurlijk wel. Je bent alleen zo overweldigd, zo onder de indruk van al het vreemde dat je ziet, dat je er geen systeem in ontdekken kunt. En je wordt er doodmoe van. 't Is allemaal moeilijk te verwerken en te begrijpen, je verstaat de Japanners niet, je kunt niet ongedwongen met ze praten en je loopt dus maar rond met een hoofd vol vraagtekens. Om wat te noemen: je moet naar een bepaalde straat. Gebeurt je dat in Amsterdam, Londen, Parijs of Stockholm, dan vraag je aan iemand waar die straat is. Ben je er, dan kijk je nog 'ns even voor alle zekerheid op het naambordje en dan is 't vlot geregeld. Maar in zo'n Japanse stad is dat niet zo eenvoudig. In de eerste plaats niet, omdat het een groot geluk is als je iemand de weg kùnt vragen, in de tweede plaats niet, omdat de Japanners er nu eenmaal totaal andere lettertekens op na houden dan wij. Die kùn je niet lezen! En bovendien is Tokio zo verschrikkelijk groot, dat zelfs de taxichauffeurs bij lange na niet alle straten, stegen en sloppen uit 't hoofd kennen.

Vervelend is ook, dat de Japanners zo moeilijk „nee" kunnen zeggen. Je staat tegen ze te praten. In 't Engels, omdat ze zeggen, dat ze je dàn wel begrijpen. Je praat voor alle zekerheid heel langzaam en met behulp van je handen en voeten. Ze knikken en buigen en glimlachen heel geruststellend en als je vraagt of 't ze allemaal duidelijk is, dan zeggen ze „Yes". Mooi, denk je, dat is dan voor de

R LIGT VOOR ONS!

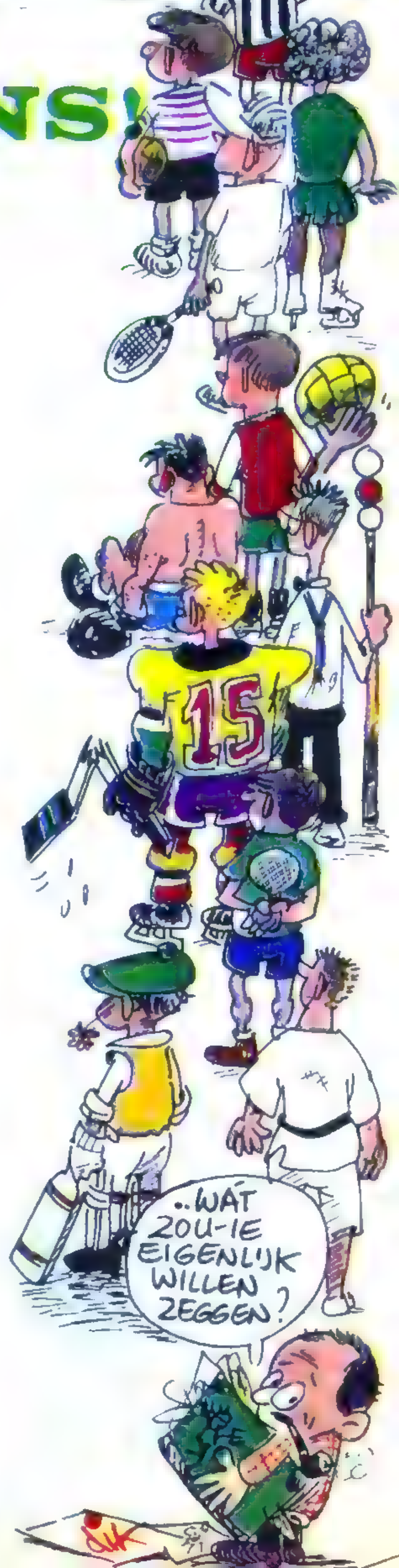
BOB SPAAK

OP

ZIJN

SPORTPRAATSTOEL

bakker, maar... er gebeurt niets, want ze hebben je **niet** begrepen. Ze vinden 't alleen zo vervelend „nee" te verkopen. Stel je nou 'ns voor wat dat allemaal voor moeilijkheden op kan leveren. Jan Jiskoot, onze Europese recordhouder op de 100 m vlinderslag krijgt daar in Tokio op een gegeven moment hevige pijn in z'n buik. Niet zo'n beetje, maar echt stekende pijn. Hij is er helemaal naar van. Meneer Bolman, voorzitter van de sportcommissie van de zwembond en begeleider van onze zwemsters en zwemmers daar in de Japanse hoofdstad, vindt 't een bedenkelijke zaak en oordeelt het beter een dokter te laten komen. Hij rent naar een stel officiële Japanners, legt in z'n beste Engels uit dat Jiskoot verschrikkelijke buikpijn heeft en dat er een dokter moet komen. De Japanners knikken begrijpend en buigen, maar doen niets. De heer Bolman windt zich op en vertelt het hele verhaal nog 'ns, waarbij hij kijkt alsof **hij** pijn heeft, z'n hand op z'n buik houdt en verschillende malen „Jiskoot" zegt. De Japanse officials luisteren beleefd, buigen en knikken alsof ze aan hun ochtendgymnastiek bezig zijn, maar... doen niets. Om een lang verhaal kort te maken: toen eindelijk medische hulp arriveerde (zes man sterk!), was Jan Jiskoot allang in een taxi naar een ziekenhuis vertrokken, waar gelukkig bleek dat er niets aan de hand was.
De Japanse pers was wel overal bij. Onze meisjes konden op straat geen stap verzetten zonder een journalist op hun hielen of een fotograaf die een plaatje schoot. En toen Jan Jiskoot daar in dat ziekenhuis eindelijk in bed lag (ver van het geroezemoes van de stad, helemaal alleen, dacht-ie), toen werd er een gordijn opzij geschoven, toen klikte er iets enne ...toen had weer een Japanse fotograaf een aardig plaatje gemaakt. Wel een beetje benauwend, hè, dat je zelfs met buikpijn in een Japans ziekenhuis nog op de foto gaat. Nu zijn die Japanners werkelijk hartstochtelijke fotografen en filmers. Vorige zomer (nou ja, wat **wij** dan zomer noemen) trokken er verschillende Japanse filmploegen door Europa om overal opnamen van wedstrijden te maken. Dat hebben ze zeer grondig gedaan. Als er ergens wat aan de hand was, stonden er plotseling drie of vier Japanners aan de poort, beladen met alle mogelijke apparatuur. En als ze dan verteld hadden wat ze van plan waren en waarvoor ze helemaal uit Japan gekomen waren en hoe lang ze al onderweg waren, gingen ze aan 't werk. Alles werd gefilmd, ook hier in Nederland.
Zie je, als daar straks in Japan de Olympische Spelen beginnen, dan willen ze hun zaakjes compleet voor elkaar hebben. Dat moet allemaal tip-top zijn. Ze hebben nu overal in de wereld gekeken hoe 't moet en hoe men 't doet en nu kan er helemaal niets meer verkeerd gaan; want ze zijn van plan het net zo te doen of nog iets beter. Als ze nou tegen die tijd óók nog geleerd hebben „no" te zeggen als ze iets niet begrijpen en „yes" als ze er werkelijk achter zijn, dàn heb je kans dat 't allemaal gesmeerd loopt!

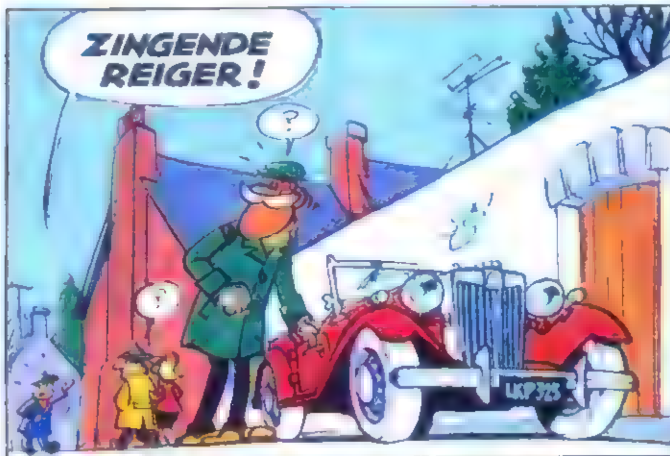

CLIFTON EN D

Nee maar, zie ik dat goed... ja, hoor... hij is het...

... hij gaat langzamer rijden... sjonge, wat een geluk.. hij staat stil!

ZINGENDE REIGER!
?
LKP 325

Slimme mus! Beste jongen! Wat een verrassing! Hoe gaat het met je?

Well Well Horsepower, de beste padvinder die ik ooit in mijn groep heb gehad! Het doet me geweldig veel plezier dat ik jou weer eens zie, kerel!
KLAP

En vertel me nu 'ns.. wat doe jij tegenwoordig voor de kost?

Ik ben twee jaar geleden afgestudeerd en nu werk ik als deskundige op het gebied van de thermodynamiek in het centrum voor atoomonderzoek in Climsby!

... en de weekends breng ik bij m'n ouders in Puddington door!

E SPIONNEN

Vorige week hebben wij jullie aangekondigd dat hij zou terugkomen... hier is hij dan: kolonel Clifton! Het verhaal begint op een koude winterse dag in Engeland...

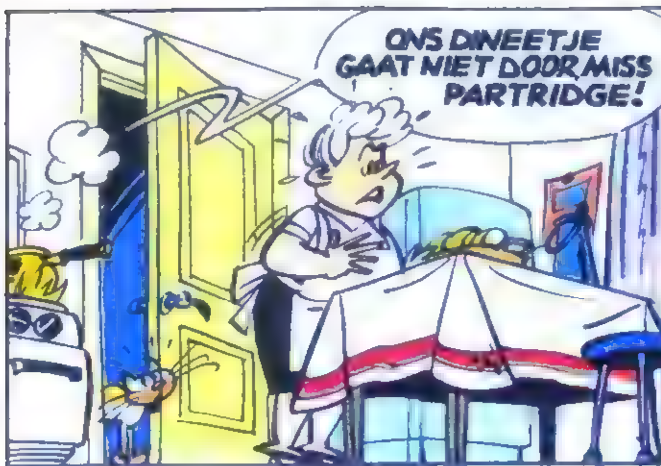

ONS DINEETJE GAAT NIET DOOR MISS PARTRIDGE!

Waarom, kolonel? Wat is er aan de hand?

Kijk maar eens in de krant! Het is niet te geloven!
!!

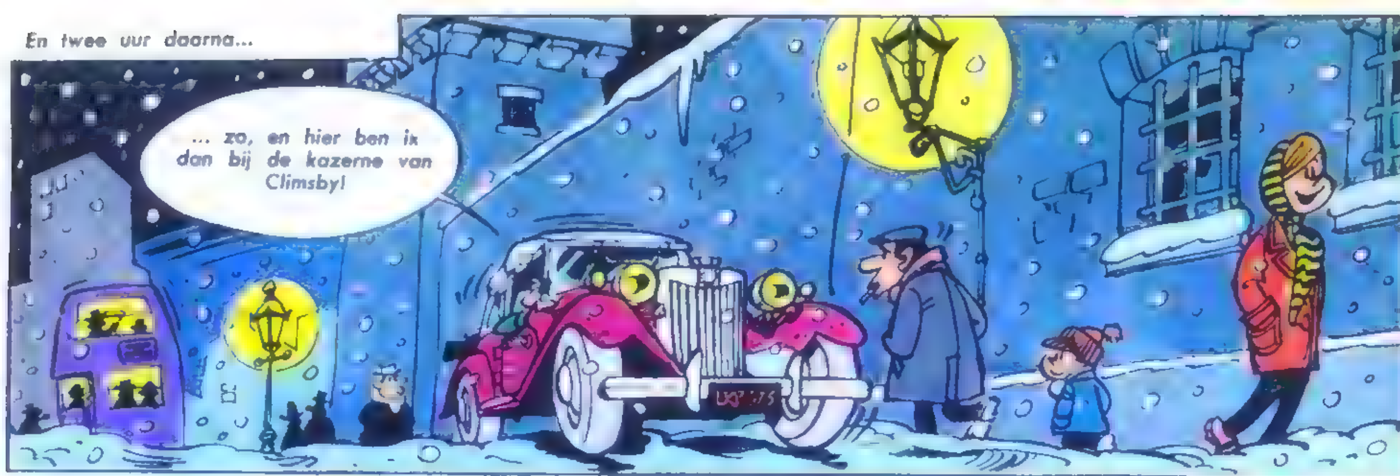

Lieve help nog aan toe! Wat verschrikkelijk is dat!

BELANGRIJKE SPIONAGE ZAAK IN CLIMSBY
OSBERT HORSEPOWER DESKUNDIGE IN THERMO-DYNAMIEK, AANGEHOUDEN.
Hij is opgesloten in de kazerne van Climsby

VRAW
VRAW
POF

Nee, ik kan het beslist niet geloven! Een padvinder zal Groot-Brittannië nooit verraden! Dat is eenvoudig niet mogelijk!

En twee uur daarna...

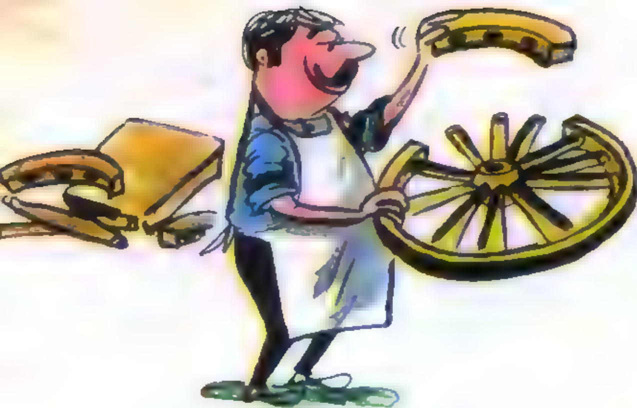

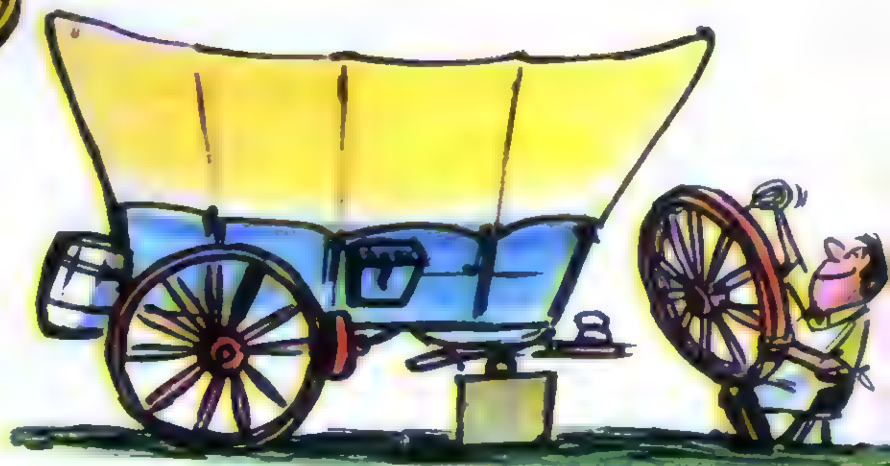

WORDT VERVOLGD

HET WIEL

DOOR BILL BERG

NIEMAND weet precies wanneer het wiel is uitgevonden. Goed, we weten dat de Egyptenaren zo'n vierduizend jaar geleden al wielen gebruikten, maar waarschijnlijk is het wiel toch veel ouder. Het zal wel begonnen zijn met een ruwe schijf, die door een oermens van een boomstam werd afgehakt. Het lijkt eenvoudig, zo'n uitvinding, maar kom er 'ns op!

Vanaf dat moment veranderde het leven van de mens. Er was opeens een heel nieuwe manier van transport. Met het wiel kwam ook de wagenmaker, die — vooral in de begintijd — meer moeite had met het maken van wielen dan van de wagens zelf, die nog niet veel meer waren dan een wat grote houten kist zonder deksel.

In de negentiende eeuw kreeg de wagenmaker het echt druk. Hij gebruikte het beste hout voor wielen, want die hadden heel wat te verduren op de bijzonder slechte wegen uit die tijd. Het middenstuk, de as van het wiel, werd gemaakt van notenhout of iepenhout. In dit middenstuk werden de spaken gezet; de rand werd er in stukken opgezet. Toen kwam de ijzeren band, die eerst verhit werd boven een vuur, uitzette, rond het wiel werd gelegd en dan een koud bad kreeg. Hij kromp dan snel en zat mooi strak om het wiel. De wagenmaker uit de oude tijd is nu zo goed als verdwenen. Toch bestaan er nog een paar. Voor films, vooral wild-westfilms, zijn vaak oude wagens nodig met zulk soort wielen, die dan gemaakt worden op dezelfde manier als de wagenmaker dat jaren geleden deed!

DUEL OP HET TONEEL

Met Rik aan de slag

TOEN Rik op z'n pantoffels naar de deur slofte en opendeed, stond daar een stralende commissaris Baardemakers.
„Ha, die Rik! Jij gaat vanavond met me mee naar de schouwburg. Ik heb twee kaarten weten te bemachtigen voor „De Gemaskerde". Vlug, trek je jas aan en kom mee!"
Een half uur daarna zaten zij in de schouwburg en volgden met spanning het toneelstuk. Baardemakers slaat geen film, televisiestuk of toneelstuk over als er in geschermd wordt. Dat vindt hij heerlijk. Nu was dit stuk één aaneenschakeling van vechtpartijen tussen de dappere, brave, edele musketiers en de slechte, lafhartige, loensende schurken, zodat de commissaris wel aan zijn trekken kwam.
Het doek ging op voor het vierde bedrijf: de edele, dappere ridder zit in een herberg, drinkt een glas wijn en wordt dan aangevallen door een gevaarlijk heerschap, dat de naam „De Gemaskerde" gekregen had en opeens is komen binnenstormen. Wat een gevecht! Baardemakers wrijft zich in de handen van pure pret en spanning. De gemaskerde bandiet is een buitengewoon knap schermer en Lancy, de edele musketier, kan er ook wel wat van. Degens kletteren, het is doodstil in de zaal, dan opeens struikelt Lancy over een stoel, hij geeft zich even bloot en op datzelfde moment flitst de degen van zijn tegenstander. Lancy kreunt, grijpt naar zijn hart en zakt in elkaar. De bandiet vlucht en het doek valt. Het publiek is enthousiast en juicht de spelers toe. Het licht gaat aan, er klinkt gestommel op het toneel, kreten, de regisseur verschijnt voor het doek en zegt: „Het spijt mij, dames en heren, maar de heer Van Doren, die de rol van Lancy speelde, is het slachtoffer van een ongeluk geworden. De voorstelling zal onderbroken moeten worden...."
De commissaris en Rik liepen naar de kleedkamer. Er was al een dokter. Hij kwam overeind toen hij de twee zag.
„Hij heeft geluk gehad. Een paar centimeter meer naar links en het hart was geraakt. Nu komt hij er wel door," zei hij.
De commissaris draaide zich om naar de regisseur. „Is dit een ongeluk of....?"
„Het kàn geen ongeluk zijn! De degens die op het toneel gebruikt worden, zijn volkomen ongevaarlijk. Lucien Dar, die de rol van de gemaskerde bandiet speelt, heeft een echte degen gebruikt!"
„Had hij een reden om Van Doren uit de weg te ruimen?"
„Ze mochten elkaar niet. Ze spreken al maanden niet met elkaar, alleen op het toneel...." De commissaris, Rik en de regisseur liepen naar de kleedkamer van Lucien Dar. De toneelspeler lag op de grond, bewusteloos. Toen hij was bijgebracht, waren zijn eerste woorden:
„Iemand heeft mij tijdens de pauze neergeslagen. Hij stond opeens achter me. Ik kon niet zien wie het was!"
„Ik begin het te begrijpen," mompelde Baardemakers. „De knaap die u heeft neergeslagen, heeft uw kostuum aangetrokken en is in uw plaats het toneel opgegaan. Omdat er tijdens het gevecht nauwelijks een woord gesproken hoefde te worden, heeft Van Doren niet in de gaten gehad dat een vreemde tegenover hem stond!" „Hoe is het met Van Doren?" vroeg Bar. „Het zag er nogal ernstig uit, maar het schijnt mee te vallen."
De deuren van de schouwburg waren meteen nadat de misdaad ontdekt was, gesloten. Niemand kon eruit. In een kast werden het masker en het kostuum gevonden die de gemaskerde op het toneel had gedragen. Na lange verhoren bleven er twee verdachten over: Geert Lansweerdt, een jonge toneelspeler die Van Doren niet luchten kon, en Pol Leroy, ook een toneelspeler en bovendien een neef en erfgenaam van Van Doren.
„Ik ben onschuldig!" schreeuwde Lansweerdt. „Tijdens het vierde bedrijf ben ik mijn kleedkamer niet uit geweest! Ik moest me voorbereiden op het vijfde bedrijf!" Leroy haalde zijn schouders op. „Ik ben mijn kleedkamer niet uitgeweest," zei hij kalm. Toen herinnerde Rik zich opeens dat de gemaskerde met z'n linkerhand had geschermd. „Bent u rechts of bent u links?" vroeg hij. Leroy keek hem even verbaasd aan, toen zei hij: „Ik ben links!" Opeens begon hij te lachen. „Het is eigenlijk wel grappig, weet u, want we zijn alledrie links: Dar, Lansweerdt en ik!" Rik stond in gedachten verzonken. Hij wist dat hij de sleutel van het geheim in zijn handen had. Het was iets wat iemand zich had laten ontvallen.... maar wat? En wie?

Laten wij hem 'ns helpen. De dader van de lafhartige moordpoging heeft zichzelf verraden. Aan jullie om uit te zoeken hoe hij dat gedaan heeft en wie het is! Mocht je er niet achter komen, kijk dan maar op pagina 30, waar de oplossing staat!

Mickey en Goofy

AVONTUUR IN ALASKA

Mickey en Goofy zyn de gevangenen van een Indianenstam die in een tropische vallei in Alaska leeft. Twee schurken hebben het voorzien op de goudmyn van deze Indianen en beramen plannen om hen nu de vallei uit te krygen. Intussen heeft Mickey een bootje met een boodschap erop in de rivier gegooid.

JULLIE TERUGKOMEN!
DAAR WAS IK AL BANG VOOR!
DUS JIJ PROBEREN BOODSCHAP TE STUREN, HÈ? IK JOU ZULLEN...
I-IK BEGRIJP NIET WAAROM HET NIET IS WEGGEDREVEN!
VADER! RIVIER NIET MEER LOPEN!
WAT?
EN HIJ DIEPER WORDEN OOK!
IETS RIVIER TEGENHOUDEN! HELE VALLEI ZAL VOL HEET WATER LOPEN!
?
!
IEDEREEN MEEKOMEN MET SCHEP OF BIJL! IK JULLIE TWEE OOK BEDOELEN!
J-JA, ZODRA WE ONZE SCHOENEN AAN HEBBEN.
IS HET WAAR, MICK, DAT DE VALLEI ZAL VOLLOPEN MET HEET WATER?
JA, HET WATER VAN DE RIVIER KOMT UIT HETE BRONNEN EN DIE TUNNEL IS DE ENIGE UITWEG.
EVEN LATER...
TUNNEL AL HALF VOL ZIJN!
DE BLOKKERING IS DUS IN DE TUNNEL OF AAN DE ANDERE KANT.
IK VRIJWILLIGERS ZOEKEN OM DOOR TUNNEL TE GAAN. JIJ, JIJ, JIJ EN JIJ.
?
WIJ ONS VAST BINDEN ZODAT NIEMAND ZOEKRAKEN... VOORAL JULLIE NIET!
SLIK!
WELDRA
WE ZIJN ER DOOR EN NET OP TIJD OOK!
GRONDVERSCHUIVING WATER TEGENHOUDEN!
OEF!
JE VERGIST JE. DEZE DAM HEBBEN WIJ MET ONZE EIGEN HANDEN GEMAAKT! HIJ IS NIET MOOI, MAAR WEL AFDOENDE!
!?
DAT ZIJN DIE TWEE LUI UIT DE HUT, GOOFY!
WAAROM JULLIE DIT DOEN?
WAT EEN DOMME VRAAG! WE WILLEN DE GOUDMIJN HEBBEN!

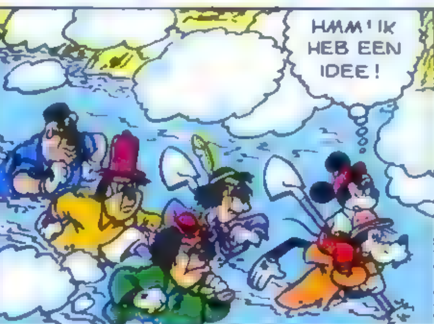

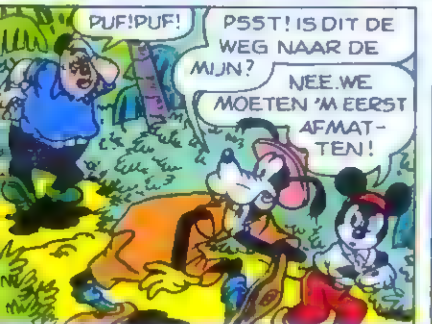

WORDT VERVOLGD

ROB ROY

HET IS HET JAAR 1716. ONDER AANVOERING VAN DE DOLDRIESTE ROB ROY IS DE CLAN MACGREGOR IN OPSTAND GEKOMEN TEGEN HET ENGELSE BEWIND. DE STRIJD IS LOSGEBROKEN BIJ SHERIFFMUIR, WAAR DE PRIMITIEF BEWAPENDE HOOGLANDERS AAN DE WINNENDE HAND ZIJN. DE ENGELSE MUSKETIERS WORDEN AANGEVOERD DOOR JOHN CAMPBELL, HERTOG VAN ARGYLL...

JE JUICHTE TE VROEG, MOORDE-NAAR!
OEF!
HIJ IS DE GROOTSTE REBEL!
GRIJP HEM!
...MAAR DE OVERWINNING VAN ROB ROY IS VAN KORTE DUUR...

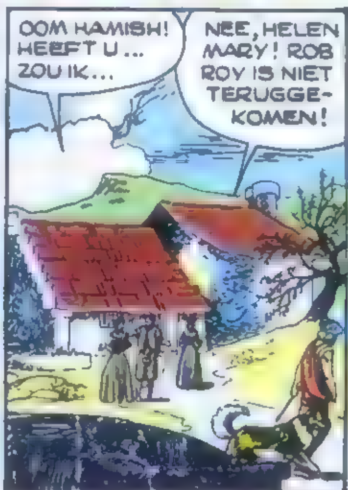

NU HUN AANVOERDER GEVANGEN IS, SLAAN DE MACGREGORS OP DE VLUCHT.

INTUSSEN, OP EEN NABIJGELEGEN HEUVEL...
DE HERTOG VAN ARGYLL ...DIE ZICH EEN SCHOT NOEMT!
IK VECHT OM SCHOTLAND TE REDDEN, MACGREGOR! JIJ VECHT OM HAAR TE GRONDE TE RICHTEN! DENK ER MAAR 'NS OVER NA IN DE CEL OP STIRLING CASTLE!

LATER, IN GLEN MACGREGOR...
JAMIE! IK HOOR DOEDELZAKMUZIEK! DE MANNEN KOMEN TERUG!
NIET ALLEMAAL, VROUW! HOOR JE NIET DAT DE DOEDELZAKKEN TREUREN?

ONDER AANVOERING VAN HUGH, DE DOEDELZAKSPELER, LOPEN DE OVERLEVENDEN OVER DE STENEN BRUG... VOORBIJ DE HERBERG VAN HAMISH MACPHERSON...

... WIENS NICHTJE BEZORGD DE VERWEERDE GEZICHTEN VAN DE MANNEN BEKIJKT...
HIJ MOET ER BIJ ZIJN! HIJ KAN NIET OMGEKOMEN ZIJN!

OOM HAMISH! HEEFT U... ZOU IK...
NEE, HELEN MARY! ROB ROY IS NIET TERUGGEKOMEN!

LAAT HET MEISJE ALLEEN, HAMISH! VERDRIET KAN ZO GROOT ZIJN, DAT ER GEEN TROOST VOOR IS!

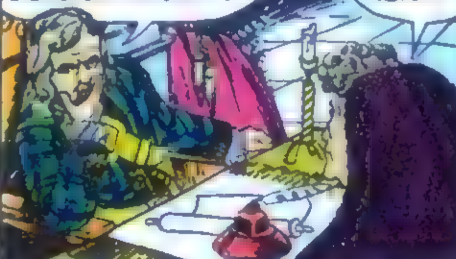

INTUSSEN ZIJN DUGAL EN HUGH OP WEG NAAR INVERSNAID MANOR, HET HUIS WAAR ROB WOONT...

...OM HET NIEUWS TE VERTELLEN AAN ZIJN MOEDER, LADY GLENGYLL...
IK VERBAAS ME EROVER DAT JULLIE, DE NAASTE BLOEDVERWANTEN VAN ROB, HIER ZONDER HEM DURVEN VERSCHIJNEN?
WE ZIJN VAN PLAN NAAR HEM TOE TE GAAN ALS U ONS ZIJN MOOISTE KLEED GEEFT! HIJ MOET ALS EEN MAN VAN EER GEKLEED ZIJN... OOK ALS HIJ DE STROP KRIJGT.

Als het plan van Lady Margaret Glengyll lukt en Rob bevrijd wordt, zal dat waarschijnlijk tot gevolg hebben een nog veel verbitterder strijd tussen Montrose en zijn Engelsen en Rob Roy en de clan MacGregor....

WORDT VERVOLGD

POSTZEGELS EN... NIEUWJAAR

Nieuwjaar: de eerste dag van een nieuw begonnen jaar, die bij ons en bij vele andere volkeren op 1 januari gevierd wordt. Niet bij alle volkeren. Tot 1752 viel deze dag in Engeland bijvoorbeeld op 26 maart, terwijl hij in de middeleeuwen ook wel met Kerstmis of Pasen gevierd werd. De Kopten vieren de komst van het nieuwe jaar op 1 augustus, de Syrische christenen op 1 september en de Jakobieten op 1 oktober. De mohammedanen hebben een eigen jaartelling, die begint op 16 juli van òns jaar 622, toen Mohammed na zijn vlucht uit Mekka in Medina aankwam. De Israëliërs hebben het helemaal ingewikkeld gemaakt. Zij hebben jaren van twaalf en jaren van dertien maanden. Hun jaartelling begint in de nacht van 6 op 7 oktober van het jaar 3760 vóór Christus. Als je nu zou willen weten welk joods jaar òns jaar 1963 is, dan begin je er dus het getal 3760 bij op te tellen. Je komt op 5723. Dan zou je er zijn, als . . ., er in de loop der jaren niet wat wijzigingen in deze jaartelling waren aangebracht, omdat deze niet helemáál klopte. Er werden schrikkeljaren ingevoerd, maar ook dat is niet helemaal goed gegaan, zodat ze 'ns twaalf jaar lang de schrikkeldagen hebben overgeslagen. Toen opeens bleek dat de kalender tien dagen achter was bij de werkelijkheid, en om dat in te halen werd in dat jaar 5 oktober vijftien oktober! Moeilijk, hè? Laten we maar 'ns naar de nieuwjaarspostzegels kijken, daar is tenminste uit te komen! Waarschijnlijk is Japan er als eerste mee begonnen, in 1947; daarna volgde Israël in 1948 en Ryu Kyu in 1960. Op de Japanse zegels staat steeds een afbeelding van een stuk speelgoed: een Kokeshipop in 1956, een walvis op een wagentje in 1957, een muis in 1960, een tijgertje in 1962 en een konijntje in 1963. Op de zegels van Ryu Kyu zien we onder andere vechtende stieren (1961) en een aan het water spelend konijn (1963).

In 1959 heeft Korea enkele nieuwjaarszegels uitgegeven. Israël kwam in 1956 met een serietje zegels, waarop een lier, een cimbaal en een dubbele hobo stonden; 1957 bracht motieven van zegelafdrukken uit de tijd der Koningen; 1959 een granaatappel, olijven en dadels; 1960 de drie bekende Koningen Saul, David en Salomo. In 1961 (het Israëlitische jaar 5722) verscheen er een serie met de helden Simson en Judas Maccabeus; in 1962 waren de afbeeldingen: de wolf en het lam, luipaard en bok en kind en adder, allemaal afbeeldingen die aan de Bijbel ontleend zijn; en in 1963 zien we op de dan uitgegeven zegels Jonas en de walvis met op de achtergrond Ninevé, de hoofdstad van het Assyrische wereldrijk. Ook is hij afgebeeld bij de wonderboom en in de storm op weg naar Tarsis.

DE RYAN STM-2

DOOR HUGO HOOFTMAN

DE foto op deze pagina is nog niet zo lang geleden in Australië gemaakt van een Ryan STM-2, een tweezitter, met open cockpits achter elkaar, die daar als sportvliegtuig nog geregeld vliegt. Wist je dat het toestel op deze foto nog met oranje driehoeken gevlogen heeft? Het is een van de veertig Ryans die kort voor de oorlog door het toenmalige Nederlands-Indië werden gekocht. Zij zijn daar zowel bij de Militaire Luchtvaart als bij de Marine Luchtvaart Dienst in gebruik genomen. Sommige Ryans hadden drijvers, net als watervliegtuigen. Het schijnt dat ze, dank zij deze drijvers, in de oorlog zelfs van de natte sawah's, de rijstvelden, konden opstijgen. Een Nederlandse vlieger heeft 'ns zijn Ryan, na een gevecht met een Japanse jager, dat vijfentwintig minuten duurde, teruggebracht naar zijn basis met in romp en vleugel gaten waar je dwars doorheen kon kijken. Op Borneo opereerden zij van héél kleine veldjes. Je kon er nog net op landen, maar je had de grootste moeite er weer heelhuids weg te komen. Een touw schijnt 'ns met het ene eind aan een boom gebonden te zijn, met het andere eind aan een wielpoot van een Ryan. De vlieger klom in z'n cockpit, gaf vol gas en op het moment dat de kist begon te springen, sneed een inlander het touw door. De Ryan spoot weg. Op lange trips werd in de voorste cockpit soms een drum benzine meegenomen. Was de tank leeg, dan landde de Ryan ergens op een veldje, de vlieger goot de benzine uit de drum in zijn tank en steeg weer op. Tal van Ryans zijn naar Australië gevlucht. Dat is dan ook de reden waarom er daar nog steeds een stuk of elf van deze toestellen rondvliegen. Eéntje is er op de een of andere manier in Noorwegen terecht gekomen!

TECHNISCHE GEGEVENS RYAN STM:

Afmetingen: spanwijdte 9,15 m; lengte 6,2 m; hoogte 1,91 m. **Gewichten:** leeg 450 kg, vlieggewicht 725 kg. **Prestaties:** max.snelheid 256 km/u, kruissnelheid 216 km/u, plafond 6405 m, vliegbereik 560 km. **Motortype:** een Menasco C4S van 150 pk.

DUEL OP HET TONEEL

Oplossing van pag. 23

Lucien Dar is de schuldige. Hij stak Van Doren, liep naar zijn kleedkamer en deed alsof hij bewusteloos was. Hij verraadde zich toen hij vroeg: „Hoe is het met Van Doren?" Want... hoe kon hij weten dat er iets met Van Doren was als hij al vóór het gebeurde bewusteloos was geslagen?

KUIFJE

HET GEHEIM VAN DE EENHOORN

Op de markt heeft Kuifje een fraai scheepsmodel gekocht. Hij heeft het nog niet, of van alle kanten komen er al mensen toestormen die het van hem willen overnemen. Hij verkoopt het niet . . . .

KUIFJE

HET GEHEIM VAN DE EENHOORN

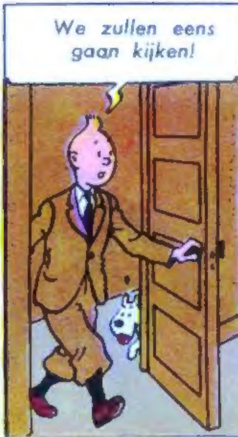

GP

PEP - Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497.
Telefoon 020 - 73 13 61. Prijs 45 ct., per week 35 ct. (postabonnementen ƒ 4,55 per 13 nummers. Giro 33 00 21).
Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.

